

לא הייתי יכול לחיות כמוהו, לחיות בשקר עם אשתי. זאת אולי אחת הסיבות שאני לא מתחתן. אני לא רוצה להגיע למצב של שקר עם אשתי

בסך הכל כל מה שצריך לעשות זה לרדת לרחוב, או לטיילת, לשבת ובעיקר עם נתוני-פתיחה כמו שלי, אתה מסודר. אני לא בודד בעיר הזאת

דודו: אני לא רוצה לשקר, לא רק לאשתי — לאף אחד!
זיווית: אז זה אומר: או לא להתחתן, או להתחתן ולוותר על כל היחסים האחרים. האם זה נראה בכלל כאפשרות בדימיון שלך? כי מה שעושים כל האנשים, ואני רוצה לומר את זה, כי זוהי בעייה כל כך מהותית ומרכזית בנישואין של היום — מה שעושה חלק גדול מן האנשים זה שהם נלחמים מתחתנים, כמו שעשו כל חבריך, הם מתחתנים ויש להם בבית האשה המדונה והם בוגרים. בבית יש אשה, שהיא או מנקה את הבית, או גם הידידה שאפשר לספר לה הכל, וכמקביל הם ממשיכים כים באיטוף של בחורות מהצד ומשקרים. נכון? את זה אתה לא...
דודו: זה לא תמיד ככה. יש גם חברים שאני מכיר, שאמרו לי שהאשה שלהם היא הסכס הסובב ביותר שהיה להם. למרות שאולי זה לא מה שהיה בתחילת הנישואין, אבל זה עדיין.

והיא זאת שלא משקרת. מעניין אותי מאוד למה אתה מתכוון?
דודו: לא סכלתי אותה. תראי, זה שהיא מרובעת זה כבר נגד הכיוון שלי. היא צדקנית. היא חיה בשקר, לטעמי האישי. תראי, אם לטרט קראו סכס, שקרים ווידאורטייפ, או הסכס זאת סינתיזה, השקרים זה הבעל, ג'ון, והווידאורטייפ זה גרהם. האשה בסוף שילבה בתוכה את הכל. בסוף בסוף הסרט היא הופיעה כווידאורטייפ. היא שיקרה והיא עשתה סכס.
זיווית: היא לא שיקרה.
דודו: היא לא שיקרה. נכון.
זיווית: למה אתה אומר שהיא שיקרה?
דודו: כן, אבל היא היתה קשורה למילה.
זיווית: היא לא שיקרה. אני רצינית לשאול על זה. הייתי סקרנית איך גברים רואים את זה, בקטע שבו היא שואלת אותו "תגיד, יש

לך רומאן מהצד?" והוא אומר לא. והיא לוחצת.
עם מי הודדת? על מי כעסת?
דודו: עליו.
זיווית: אז למה אתה עכשיו אומר שהיא משקרת? היא שם אמרה לו, אתה יודע...
דודו: כעסתי עליו כמו שאני כועס על עצמי כשאני משקר, ויחד עם זה הבנתי אותו.
זיווית: הבנת אותו?
דודו: מה הוא יכול להגיד לאשה כזאת?
זיווית: למה לא את האמת?
דודו: כי כל העולם שלו היה מתמוטט.
זיווית: לא, כאמת, אם הוא היה מקשיב לה, מפני שהיא אמרה לו — ואני חושבת שהיא ביטאה מה שהרבה נשים מרגישות — היא אמרה: אתה לא יכול לתאר לך כמה רע אני ארגיש אם יתברר לי ששיקרת. היא אומרת: אם אתה עשית את זה, בגדת בי, זה לאינעים, אבל אני יכולה לחיות עם זה. אבל

אם יתברר לי ששיקרת, אני ארגיש עם זה רע מאוד. היא חזרה על זה כמה פעמים.
 אני חושבת שהיא מבטאת משהו שהרבה נשים מרגישות, את הרצון לאינטימיות, עם הנכונות לשלם את המחיר של האמת, גם כשהיא לא נעימה. אינטימיות — זאת אומרת לדעת מה קורה לנו. אז היא יושבת ואומרת: יש לך רומאן? יש או אין? והיא משקר. ואתה הבנת אותו והיא הרגיזה אותך. זאת אומרת לך יש התחושה כאילו אי-אפשר לומר את האמת, למה? מפחד?
דודו: אולי מפני שהוא חי בשקר.
זיווית: מהנשים שעושות סקנדלים? ממה הפחד? מהסקנדלים?
דודו: נכון, מאלה, הנשים שעושות סקנדל. כן, נכון, גורא פשוט.
זיווית: אשה מתחילה לעשות היסטריה, צורחת?
דודו: כן, היסטריה זה דבר נורא.
זיווית: מזה רוצים להימנע?
דודו: כן.
זיווית: אבל לא מוכנים בשביל זה לוותר, שוב ושוב אני חוזרת. כי הלא אפשר גם להימנע מזה על-ידי שלא לעשות את הדבר. **דודו:** בסרט במיוחד זה בא לידי ביטוי. ברור שהם לא שוכבים כבר, ואם כן שוכבים, זה אולי ואבני לסוג הסכס הזה. כלומר, לו בעצם היתה לגיטימציה מסוימת.
זיווית: הפחד של הגברים מההיסטריה שהיא תעשה, ואתה אומר יש לו גם לגיטימציה, מפני שהם לא שוכבים.
דודו: טוב, שם זה היה מאוד בולט, האשה הזאת, הסרט מתחיל מהקטע שהיא אצל פסיכיאטר, והיא פשוט מספרת, שכבר אין להם סכס.
זיווית: נכון, ומה בדבר אפשרות אחרת לגשת לזה, למשל לשאול אותה: תגיד, למה אנחנו לא שוכבים, מה קורה כשאני נוגע בך, אני מרגיש שאת לא רוצה — במקום ללכת לאחורה. גם זאת יכולה להיות אפשרות, להתמודד עם זה שלא שוכבים. האם האפשרות היחידה היא תיכף — כמו שאתה השתמשת קודם במילה "גאלצת" לחפש בחוץ? זאת אומרת, אם לא מתקיים כל מה שרצו, אז צריך ללכת לאחור?
 להשקיע בתוך הזוגיות זה כאילו לא אופציה. מה זה, אופציה מעייפת?
דודו: מעייפת. הפיתרון הקל הוא מה שהוא מצא.
זיווית: זאת אומרת, הזוגיות צריכה להיות מושלמת מלכתחילה. אני פשוט רוצה רוצה לומר את זה, כי מדובר כאן בציפיות כל-כך אבסורדיות של גברים, וגם של נשים, שהכל צריך להיות שם, ומייד זה צריך להיות מין נהדר, וידידות נהדרת, ואז אני מוכן שלא לשכב עם אחרת.
דודו: תראי, ביניהם לא היתה גם ידידות. אני חושב שמה שהיה ביניהם זה בלוף.
זיווית: כלום לא היה, כן.
דודו: ראיית בארוחת-הערב שם על מה הם דיברו — על מלח, את ממליחה את האוכל יותר מדי, את לא ממליחה את האוכל. למה שהם הגיעו זה מה שאיליה קאזאן, בספר שלו ההסדר, אומר: יש אשה וגבר שביניהם יש הסדר פאסאד חיצוני נפלא, ובפנים אין שום דבר.

טופז בתחרות יופי חושבים שאני מאינאק כמו גרהם...

זיווית: כן, אבל אני שואלת: מה מכל אלה נראה לך אפשרות? האם לוותר? אתה אומר לא לשקר. האם לוותר? להגיד יום אחד: יותר אני לא אשכב עם אף אשה אחת אחרת, מלבד האחת הזאת?
 אני סקרנית. האם זה נראה לך באמת כאופציה אפשרית, לך כנציג הגברים המזליחים, גברים שקל להם לקבל, להשיג נשים, שפוגשים הרבה נשים? האם באמת עכשיו — עם יד על הלב, כמו שאומרים — זוהי באמת אופציה? או שאנחנו תקועים עם העניין של קשר ללא שקר.
דודו: אנחנו לא תקועים, אנחנו תקועים בעצם זה שנולדנו לעולם כזה, שבו אנחנו חסופים לפיתויים, ושבו המטרה הסופית ברורה ביותר. אנחנו נהיה אוכל לתולעים, ובוה אנחנו תקועים. כל השאר תלוי בנו.
זיווית: נכון, נתנו לנו את האופציה לבחור להחליט ולוותר, למרות הפיתויים.
דודו: כן, כל השאר תלוי בנו. ואני הגעתי למסקנה אחת, ואני חי לאורה כמה שנים, וזה להיות שלם עם הדרך שבה אני חי באותו רגע, ועם ההחלטות שעשיתי, ולהצדיק את עצמי למשל, כשאבא שלי נפטר, אמא שלי ייסרה את עצמה הרבה זמן במחשבה שאולי היא היתה יכולה לעשות יותר למענו. לקחתי אותה לשיחה רצינית ואמרתי: תראי, אם יש חיים אחרי המוות או אין אנחנו לא יודעים. אבל בטוח שאנחנו מכירים את החיים האלה. את צריכה לחיות עוד 40 שנה (כשהוא נפטר היא היתה בתחילת שנות ה-50 שלה) ורצוי שתפסיקי לייסר את עצמך.

כמו שמילן קונדרה אומר בקלות הבלתי נסבלת של הקיום. הוא אומר שם שהדבר העצוב בחיים הוא שאין זמן לניסיונות, כי כשאתה עושה ניסיון, הזמן עובר. אתה יכולת להגיד בדיעבד: הייתי צריך לעשות ככה, אבל הזמן עבר מאז, ודברים קרו מאז. תלמד את המצב החדש, תכיר את האופי של עצמך, תהיה שלם איתו.

מכל הרמויות בסרט, הכי לא אהבתי את האשה הנשואה.
זיווית: למה?
דודו: כי היא חיה בשקר מוחלט, היא...
זיווית: איך? זה מאוד מעניין אותי, אני לא רואה אותה כחיה בשקר. אני התרשמתי

זיווית: לסיום השיחה שלנו אשאל אותך על סיום הסרט. סיום שיש בו איוז אופטימיות,